

[Jørgen Jørgensen.]

Kommune naturligvis normalt bør afholde ved at udskrive Skat eller, naar som i dette Tilfælde Staten overtager Hjælpen, skaffe Dækning for Staten ved Udskrivning af Skatter.

Der næst er der Spørgsmaalet om den direkte Skat. Jeg har forleden Dag sagt, at det, der var de Konservative og os andre imellem, var ikke Spørgsmaalet, om Pengene skal ind, var ikke Spørgsmaalet om at udskrive Skatter, men det var Spørgsmaalet om, hvem der skal betale disse Skatter. Her vil det ærede Medlem kun faa en lille Kreds af Tilhængere ude i Befolkningen i dette Øjeblik ved at sige, at nye Skatter bedre bæres gennem Beskatning af de nødvendige Forbrugsartikler end gennem en direkte Beskatning paa Statsskattegrundlaget, saaledes som der er Tale om i Lovforslaget.

Jeg tror derfor, at den gode Stilling, som Det konservative Parti mener at opnaa ved i en alvorlig Situation at sætte sig uden for Forhandlingerne, ikke vil give det Resultat ude i Befolkningen, som de Herrer venter. I Befolkningen lever der i disse Tider et stærkt Ønske om, at Rigsdagen søger at samle sig om positive Lovgivningsforanstaltninger til Gavn for Erhvervslivet. Dette maa af alle blive forstaaet paa den Maade, at naar 4 Partier skal enes om en Lovgivning, kan intet Parti faa opfyldt nøjagtig, hvad det kunde ønske. I Kravet fra Befolkningen om, at Rigsdagen skal handle, maa naturligvis samtidig ligge Bevidstheden om, at intet Parti kan faa nøjagtig det, det ønsker.

Det er heller ikke blevet Resultatet ved dette Forlig. Men det, at det store Flertal i denne Sal — og jeg føler mig overbevist om: det store Flertal i Befolkningen — med Tilfredshed ser paa, at dette Lovforslag gennemføres, er Udtryk for, at man i en alvorlig Tid ønsker Samling om de Opgaver, der nødvendigvis maa løses, og som maa løses paa det forfatningsmæssige Grundlag, vi har, hvor Samarbejde mellem Partier med forskellige Synspunkter er nødvendigt. Derfor, selv om der i dette Lovforslag findes adskilligt, som vi ikke er glade for, mener vi alligevel, at vi gør Tidens Gerning, at vi gør Dagens Gerning ved at medvirke til dets Gennemførelse. Og jeg kan anbefale, at man stemmer for Lovforslagets endelige Vedtagelse i dette høje Ting.

Oluf Pedersen: Rent principielt er Retsforbundet mod en Lovgivning paa det foreliggende Grundlag. Man tager fra den

ene og giver til den anden, og endda tager man fra de svageste og giver til dem, der har størst Andel i de bestaaende Monopoler. Det er ikke muligt at finde nogen Begrundelse for en Lovgivning af denne Art. Den er principielt forkastelig og sagligt uforsvarlig.

Lovforslaget er, som den højtærede Statsminister udtalte ved en Fest i Aftes, et Stykke Planøkonomi, og det er et Stykke Planøkonomi af den Art, som forhaabentlig vil aabne Folkets Øjne for, hvilken Taabelighed det er at tro, at det er muligt ved Hjælp af Statsforanstaltninger at skabe Plan i Produktionen. Planøkonomien resulterer i øget Arbejdsløshed, resulterer i dyrere Varer, svækker Købekraften og nedsetter Beskæftigelsen. Det er man for saa vidt klar over, og derfor kalder man paa Offerviljen, paa det bedste i Folket, og siger: Vil I ikke hjælpe det betrængte Landbrug? Og da denne Tanke begrundes ud fra en gal Fremstilling af Forslagets Virkninger, skal jeg ganske kort fremholde, hvorledes disse Bestemmelser virker over for dansk Landbrug.

Kapitel I i Forslaget, om Kornordningen, fordyrer Korn og andre Fodermidler med ca. 3 Kr. pr. Tønde, foruden den Avance, som man jo maa regne, der kommer ogsaa paa Fordyrelsen; jeg tror, man med Rette kan sige, at Fordyrelsen vil andrage 4 Kr. pr. Tønde, saadan som jeg hele Tiden har hævdet, men hvad den højtærede Landbrugsminister tidligere har villet benægte. Disse 4 Kr. pr. Tønde betyder 10 Mill. Kr. fra de kornkøbende til de kornsælgende, og Grænsen for, hvem der har Fordel af en saadan Ordning, ligger ifølge en Omgørelse af det ærede Medlem af dette høje Ting Hr. Løje omkring ved 50 ha eller 90 Tdr. Land, idet Ejendomme derunder ingen Fordel har af en Kornordning.

For selve Produktionens Vedkommende er Forholdet det, at medens Svineproduktionen, i alt Fald for den kontingenterede Del, kan betale Afgiften, saa vil det give Vanskeligheder for Ægproduktionen, idet Afgiften vil kunne komme til at udgøre 1 Kr. pr. Høne, hvilket vil sige, at en meget stor Del af den nuværende Ægproduktion ikke kan svare Regning. Hvis man ser paa Mælkeproduktionen, saa betyder den Afgift, der nu paalægges, ca. 4 Kr. pr. 100 kg, ogsaa af Foderkager, en Afgift af ca. 27 Kr. aarlig pr. Ko, hvoraf vel højst Halvdelen kan antages at komme igen gennem Kornfonden, og ganske uafhængigt af det Kraftfoderforbrug, man har i Besætningen.

Derfor er det rigtigt, som ogsaa det ærede